

Pænt goddag. Mit navn er Mads Graves Pedersen og jeg er den nye sognepræst i Tagensbo Kirke i Bispebjerg-Brønshøj Provsti. Faktisk burde jeg sætte en tyk streg under ny, for jeg blev færdiguddannet som præst sidste år og ansættelsen i Tagensbo Kirke er min første fastansættelse.

Det har ikke altid ligget i kortene, at jeg skulle blive præst. Men det har altid ligget i kortene, at jeg skulle beskæftige mig med livets tyngde og åndelige dybde – og en bedre mulighed for at arbejde med det får

man ikke noget andet sted end i Folkekirken. Jeg skulle dog lidt omkring, før jeg endte på universitetet og teologistudiet. Jeg er vokset op på Sydsjælland som søn af en folkeskolelærer og en pædagog. Musikken fyldte meget i mine unge formende år, og da jeg dimitterede fra gymnasiet, tog det mig da heller ikke mange uger, før jeg med guitaren på ryggen og studenterhuen på hovedet flyttede til København for at spille rockmusik. Som tiden gik, fik jeg dog en større og større lyst til at studere – og jeg var aldrig et sekund i tvivl om, at det var teologien, som fra nu af skulle optage mig. På teologistudiet fandt jeg min plads. Specielt inden for religionsfilosofien var jeg hjemme. Og tænkere som Søren Kierkegaard, Paul Ricoeur, Emmanuel Levinas og Hannah Arendt optog mig specielt i løbet af mine studieår. Samtidig lod jeg mig ofte inspirere og bevæge af skønlitteraturen, hvor Dostojevskij, Thomas Mann og Karl Ove Knausgård gav min teologi og tro et nyt sprog og nye nuancer. Jeg bor med min kæreste Stina. Her har vi boet i snart syv år. Stina er uddannet journalist med religionsvidenskab som sidefag, og hun arbejder til dagligt som kulturjournalist og tillægsredaktør på Kristeligt Dagblad.

For mig skal kirken være et hus, hvor tro kan leve, og det er kirkens fornemmeste opgave at ilte og pleje menighedens tro og ånd uden at vifte med facitlister, som dikterer den rette kristne lære. Dog må kirken aldrig gå på kompromis med dets kristne kernestof. En tro og et håb på, at Gud vil mennesket det bedste, og en uafbrudt inspiration til næstekærlighed, barmhjertighed og omsorg skal altid være præsent. Ikke bare søndag formiddag, men i hvilken som helst form kirken må tage. Hemingway skrev engang, at en god forfatter skal være som en arkitekt og ikke som en indretningsarkitekt. Sådan mener jeg også, at en præst skal forstå sig selv. Som en arkitekt, der tegner et hus, hvor der er plads, lys og liv – men også plads til tvivlen og mørket, når disse trænger sig på. Hvordan kirkegængerer indretter huset, er ikke op til præsten. Det er en sag mellem den enkelte kirkegænger og Vorherre. Men har præsten tegnet et godt hus, da får kirkegængerer gode forudsætninger for et sundt religiøst liv.